

PHẦN 9

Vào một ngày chủ nhật đẹp trời. Vợ Chồng Cốc Á Lâm, bà Châu, Cốc Minh và bà vú, tất cả đều nôn nóng, vì Lộ San đã quá ngày tháng mà chưa sanh. Lộ San mang thai 9 tháng lẻ 18 ngày rồi. Nhưng Lộ San sao chưa thấy triệu chứng sanh nở.

Ngày tháng đủ hay dư cũng mặc, nàng vẫn nằm trên giường mà ngủ trưa ngon lành. Nàng không hề biết cả nhà đang nôn nóng nhìn nhau trước phòng khách. Cốc Á Lâm thì nằm dài trên ghế sofa phì phà thuốc, có lúc lão nhắm mắt lại như ngủ, lúc thì nhả khói bay mù mịt trên trần nhà, trông lão có vẻ thong dong. Bà Lâm nói chuyện liên miện với bà sui (má của Lộ San), nội dung câu chuyện không ngoài vấn đề sanh đẻ của Lộ San. Cốc Minh đứng nép mình tại cửa sổ hướng mắt nhìn trời, không ai biết chàng đang cầu khẩn hay lo lắng? Bà vú đi tới đi lui, nhưng đặc biệt bà đi rất nhẹ, không nghe tiếng chân. Lão tài xế trung hậu họ Vương cũng lặng thinh ngồi với một bên với ánh mắt lo lắng, lão trong lên lâu, có lúc nhìn Cốc Minh, dường như Cốc Minh lo lắng bấy nhiêu thì lão cũng lo lắng bấy nhiêu. Lão muốn bước đến vỗ vai Cốc Minh khuyên nhủ, nhưng như có nỗi lo âu đè nặng trên vai, lão không thể đứng dậy nổi.

Vì vậy, không khí trước phòng khách như dừng sững lại, bỗng Cốc Á Lâm ngáp dài đứng dậy nói:

- Nay bà, theo ý tôi, không lẽ chúng ta mãi ngồi tại đây để chờ cháu nội chào đời, thí dụ đến chiều mai Lộ San nó mới sanh, không lẽ cả bọn phải ngồi tại đây mà chờ cho đến chiều mai? Hay nói cách khác, không lẽ chị sui đến đây, không cho chị nghỉ ngơi, trong lúc Lộ San nó đang ngon giấc, chị sui lên lầu nghỉ ngơi chứ!

- Ông nói phải, xin mời chị sui lên lầu ngủ một giấc!

Thời gian trôi qua trong chờ đợi không biết bao lâu, Cốc Minh đi nhẹ nhẹ lên lầu, khi vừa tới cửa buồng bỗng chàng chạy như điên trở xuống, kêu lớn:

- Mau lên đi, Lộ San đã kêu đau bụng rồi, dường như đau dữ lắm.

Bà Lâm vội vã dặn dò:

- Bà vú ơi! Mau đem nước đến, lão Vương hãy đi lái xe đi rước thầy thuốc lệ đi.

- Phải rồi, chuyện này nó sanh thật rồi.

Lão Lâm tay cặp điều xì gà, vui vẻ bước lên lầu trong khi lão nghe tiếng rên ái da, ái da của nàng dâu, lão bèn đứng tại cửa phòng nhìn vào. Lộ San kêu rên dữ dội, trên trán nàng xuất mồ hôi hột. Bà Lâm, bà Châu và bà vú cùng đứng chung quanh coi sóc. Vấn đề sanh nở không phải dễ dàng như Lộ San đã tưởng, hiện giờ nàng đau bụng như đứt từng đoạn ruột. Mồ hôi và nước mắt nàng nhỏ đầu đũa, nàng kêu lên:

- Cốc Minh, anh hãy ra đi, em xấu lắm.

Chàng không nỡ rời nơi đây, vừa bước ra đến cửa. Cốc Á Lâm nắm chàng lại hỏi:

- Cốc Minh, vợ con sắp sanh phải không?

- Dạ phải.

Lão Lâm trấn tĩnh chàng:

- Đừng vội vàng lắm, đàn bà sanh đẻ ai cũng vậy, khi sanh rồi thì mẹ con mạnh khỏe như thường.

Trong phòng lại phát lên tiếng ái da, ái da không dứt. Trong lòng Cốc Minh như muôn ngàn lưỡi dao cắt tim gan, chàng không thể tỉnh táo theo lời lão Lâm chỉ bảo, và Lộ San không còn mơ ước làm một bà mẹ vui vẻ nữa.

Cốc Minh bồn chồn khác nào con kiến đang bò trên miệng nồi rang, chàng không ngớt đi tới đi lui ngoài cửa buồng, khiến cho lão Lâm cũng phải theo nhịp bước của con trai, hai cha con không khác hai gã Vệ binh đang chờ kẻ địch tấn công. Cốc Minh nắm chặt hai bàn tay lại, giọng run run:

- Ba nghe coi, Lộ San quá đau đớn sợ nó chịu không thấu. Từ nay con hết ham có con rồi. Con không thể chịu nổi sự đau đớn của Lộ San, con không thể nhìn Lộ San lẫn lộn. Lộ San! Anh đã ở không phải với em.

- Cốc Minh, con nên bình tĩnh, vợ mày sanh con rồi, nó sẽ quên đau đớn chớ gì.

- Nhứt định vợ con nó không quên được, vợ con nó không thể quên được...

- A! Cốc Minh, con có nghe không? Tiếng trẻ khóc đó. Vợ con đã sanh rồi.

Cốc Minh bất kể chi nữa, chàng chạy thẳng vào phòng, trên mặt nàng nước mắt mồ hôi ràn rụa, chàng vừa hôn vừa kêu lên:

- Lộ San! Lộ San!

Bà Lâm nở nụ cười toe toét:

- Con hãy đi ra ngoài, vợ con mệt lắm để nó nghỉ ngơi!

Nghe mẹ nói, chàng chạy trở ra, lão Lâm đón chàng tại cửa hỏi:

- Con trai hay gái vậy?

- Con không biết.

Thực ra Cốc Minh không hề biết, khi chàng chạy vào phòng, nào kể là con trai hay con gái, chàng chỉ chú ý vào việc an ủi Lộ San. Cùng lúc ấy, chàng nghe tiếng lão tài xế gọi:

- Cậu ơi! Thầy thuốc đã đến rồi.

Chàng chạy nhanh xuống lầu, gặp thầy thuốc đã vào tới phòng khách, chàng vui vẻ tiếp rước:

- Cảm ơn y sĩ! Nhà tôi đã sanh rồi, mẹ con vẫn mạnh khỏe. Y sĩ hãy ngồi chơi giây lát, lão Vương! Xin ông lo việc đưa y sĩ về.

Đưa y sĩ ra cửa, nói ít lời hàn huyên, chàng đứng tại cửa nhìn lão Vương cho xe chạy từ từ ra cửa. Chàng liền xoay mình chạy trở lên lầu, Á Lâm từ trên lầu lép xẹp chạy xuống gọi lớn:

- Cốc Minh! Sanh rồi một đứa.

- Ba! Cái gì một đứa?

- Hi... Hi... Lộ San nó sanh rồi một đứa. Song thai.

- Thật vậy hả ba?

- Việc này vui quá. Bà vú nói một cặp gái.

- A! Lộ San!

Chàng lại chạy như điên trở lên lầu. Chạm mặt bà vú tại cửa buồng:

- Vú à, hai đứa thật hả vú?

- Kính mừng cậu, một lần mà được làm cha hai công chúa.

- Có còn nữa không?

- Có chớ.

- Vú nói có gì? Có đứa thứ ba nữa hả?

- Tôi nói lần sau có thai nữa chứ.
- Lần sau tôi hết thích rồi. Vú à! Con không nhẫn tâm nhìn Lộ San đau đớn.
- Cậu chờ giây lát sẽ vào, đừng lo gì cả. Tôi đem nước vào phòng.

Chàng thật không dám vô, nhưng cũng hé cửa nhìn vào.

Chàng thấy một cặp gái. Đúng là kết quả của tình chàng và nàng.

Đúng là hai đứa, chàng tưởng là trong giấc mộng chứ không phải sự thật, vợ chồng lão Lâm, bà Châu, và bà vú lại cho là sự thường, chỉ tội nghiệp cho Lộ San, nàng mệt đừ ngủ thiếp đi, nước da nàng trắng xanh như tờ giấy bạch. Vì muốn cho nàng yên nghỉ, nên chàng không dám vào nữa. Bỗng nhiên chàng nghĩ đến gọi điện thoại. Lập tức chạy xuống lầu đến quay số điện thoại:

- A lô, chị đó hả? Lộ San sanh rồi chị ơi.
- Thật vậy hả? Mạnh giỏi chứ.
- Tốt lắm! Nhưng Lộ San quá khổ sở thôi.
- Sanh trai hay gái?
- Con gái. Em đố chị mấy đứa?
- A lô! Nói lớn lớn một chút. Dượng vừa nói gì?
- Tôi đố chị mấy đứa?
- Cái gì mấy đứa?
- Con trẻ mới sanh chứ gì.
- Có lẽ song thai hả?
- Chị nghĩ đúng đó. Thật em không ngờ.
- Hay quá. Chúc lành cho dượng đó.
- Cảm ơn chị.
- Tôi có lời chúc Lộ San nhé!
- Tôi thay lời cảm ơn chị. À, ba có nhà không chị?

- Không, để bà về tôi thuật lại cho ba ngạc nhiên chơi.
- Chị làm ơn chuyển lời em cảm ơn, vì ba đã thương em gả con gái của ba cho em.
- A lô, có phải Cốc Minh gọi điện thoại tại y viện không?
- Không, gọi tại nhà.
- Sanh tại nhà sao?
- Phải rồi.
- Được rồi, khi ba về chị sẽ đến thăm Lộ San.
- Cảm ơn chị. Hẹn gặp lại.

Cốc Minh vui mừng đến run lên, chàng không buông điện thoại, vì muốn cho những người quen biết hay tin, chàng đã làm cha một lần hai đứa con gái. Có lẽ chàng quá mừng, nên không nhớ số điện thoại thứ hai và phải gọi ai.

Bỗng có người vỗ nhẹ lên vai:

- Cốc Minh, con muốn gọi ai nữa?
- Thưa ba, con chưa biết gọi cho ai đây.
- Hãy để điện thoại xuống, chừng nhớ ra sẽ gọi chớ muộn gì.
- À! Con quên mất!

Lão Lâm hít một hơi xi gà, mỉm cười nói:

- Thật con là nhút rồi. Một lần được hai đứa không phải là chuyện dễ.

Cốc Minh nghe ba nói như vậy, chàng không biết trả lời nào, bèn ngập ngừng:

- Thưa ba! Ba nói...
- Ba... à! Lão Lâm rất vui mừng, lão muốn nói chỉ cần một đứa cũng khó kiếm, huống chi đến hai đứa, vì thế mà lão quá vui mừng nên kéo dài lời nói. Cốc Minh nói:

- Ba không thích sao vậy ba?

- Con nói lạ, một lần được hai đứa cháu gái mà không thích thú sao được. Coi kìa, con hãy đỡ má con xuống lầu. Cốc Minh nhìn thấy bà Lâm đang lần lần đi xuống lầu.

Cốc Minh chạy đến đỡ mẹ và chàng rất cảm kích kêu lên:

- Má!

- À, Cốc Minh, con hãy lên lầu thăm vợ con, đừng làm kinh động, Lộ San nó đang mỗi mệt lắm.

Chàng đi rồi, tại phòng khách chỉ còn lại vợ chồng lão Lâm. Lão nhìn thấy trên mặt vợ lộ vẻ đắc ý, lão có cảm giác như bà vợ đã trẻ lại 10 tuổi. Bà Lâm nói:

- Ông à, chín tháng lẻ 18 ngày mới sanh, cũng là điều lạ.

- Bây giờ đã hết lạ rồi, chỉ vì hai chị em nó nhường nhịn lẫn nhau nên trễ ngày tháng chớ gì.

- Chưa ra đời mà biết nhường nhịn lẫn nhau, trong tương lai chắc chúng nó là hai đứa cháu nội tốt, hiền, ngoan và học giỏi.

- Trên đời này rất nhiều người tranh nhau đi trước, nhưng hai đứa nhỏ lại không giống người lớn.

- Không giống ông nội nó, một khi đánh bài thì giành đánh trước, đến bà nội nó cũng không nhường nữa.

- Chuyện đó có trời mà biết.

- Nè, đừng nói chuyện bài bạc, đừng cho tụi cháu nội nó nghe thấy mà không nên.

- Bà nói mãi! Bọn chúng nghe được chớ làm thế nào mà thấy cho được.

- Ai nói nó nghe chớ không thấy được?

- Tôi nói chớ ai.

- Tôi nói nó vừa nghe vừa thấy tất cả.

- Được rồi, bà nuôn "cường từ đoạt lý" tôi biết làm sao bây giờ?

- Không phải tui "cường từ đoạt lý" đâu, cho ông hay, hai đứa cháu nội nó nghe được, thấy được, chỉ nói không được thôi.

- Được rồi, nó nghe thấy được thì mình nói nhỏ một chút, bằng không, tui cháu nội nó nghe thấy được sẽ cười ông nội bà nội nó hư lắm.

Vợ chồng lão Lâm hôm nay thật vui vẻ, yêu đời, như họ đã trẻ lại 10 tuổi, và khăng khít nhau như thời còn trẻ.

- Bọn nó thật hay quá, một bào thai lại sanh được hai đứa, còn chúng mình... Bà Lâm nói đến đây bỗng nhiên dừng lại, nét mặt bà hiện rãnh lên sự thương tâm. Lão Lâm cũng thấy nổi thống khổ của vợ, tuy bà chưa nói dứt câu, nhưng lão đã biết rõ bà muốn nói những gì rồi. Do đó, lão cũng không lên tiếng, chỉ hít liên tiếp xì gà, hết hơi này đến hơi khác, lão dang thả hồn ra khỏi chốn nhơn gian. Bà Lâm bị hơi thuốc nên sặc mà ho lên mấy tiếng, làm cho lão giật mình tỉnh giấc:

- Cốc Minh nó không giống ông một điểm nào cả, thuốc không hút, rượu không uống, bài không biết đánh...

Đúng ra Cốc Minh không giống lão Lâm ít hay nhiều lão cũng có trí thông minh, lão biết lúc nào nên cãi với vợ, có lúc làm thinh là thượng sách, bà Lâm khi thì nói bên này lúc thì nói bên kia, không mấy thứ lớp:

- Chị sui với bà vú hai người làm mù rất giỏi, nên họ giúp cho Lộ San sanh đẻ rất thuận buồm mát mái.

Lão Lâm làm thinh rất lâu, nghe vợ nói thế bèn cười theo:

- Bà đừng quên, tôi cũng là một tay làm mù tài tình. Ba bà cộng lại chưa chắc đã hơn tôi đâu.

- Phải rồi, ông đừng lo gì cả, không mất chức ông nội đâu mà sợ.

- Ý! Tui tuy không làm gì động móng tay, nhưng cũng có công lo lắng ghé lắm chớ.

- Để tôi lên lầu thăm nó.

- Đây bà, đừng quên đặt tên cho bọn cháu nội nghe bà, nếu không đặt tên thì nội nó không biết đứa nào chị đứa nào em đa.

- Đợi tới ông nhắc, khi hai đứa nó vừa lọt lòng me, tui đã đặt tên cho mỗi đứa rồi chớ.

- Thật chẳng hổ có một bà vợ vừa đẹp, vừa không, vừa sang cả, vừa giàu kinh nghiệm.

- Nói khùng mãi.

Bà nũng nịu mắng yêu chồng, rồi lật đật chạy trở lên lầu, ông ngồi trên ghế sofa đắc ý cười ha hả::

- Lần đầu tiên làm ông nội. Ha... Ha... Ha...

- **L**ộ San, em xem hai đứa nó nhìn gì mà mở to đôi mắt vậy?

- Nó nhìn ông cha con nít của nó.

- Không chịu nhận là cha con nít đâu, nếu là cha con nít sao lại tạo được hai bào thai? Lộ San! Em sanh cho anh hai con gái đẹp đáu đẽ.

- Mau quá, mới đây mà đã hai tháng quá hai ngày.

- Khùng quá! Tui là ba nó mà không biết cô nào chị cô nào em, xin bà mẹ con nít của nó chỉ giùm.

- Mẹ con nít? Mẹ con nít sao lại tạo được hai bào thai?

Đôi vợ chồng cùng nhau cười khanh khách. Cốc Minh lại kêu lên:

- Lộ San! Nói mau đi!

- Con chị là Tiểu lộ, con em là Nhị Lộ.

- Sao em biết được?

- Dây lưng đỏ là Tiểu Lộ.

- Anh đã đến tiệm thợ bạc đặt làm hai tấm lắc bạc, trên mặt khắc Tiểu Lộ và Nhị Lộ đeo trên cườm tay mỗi đứa. Nếu rui bà vú có đeo lộn cũng khó mà biết được. Nói xong, Cốc Minh móc trong túi ra hai tấm lắc: Này em xem, một cái khắc tên Tiểu Lộ, một cái khắc tên Nhị Lộ.

- Hãy đeo vào tay chị em nó đi.

- Em hãy đeo con chị, anh thì đeo cho con em.

Vợ chồng đeo vào tay con xong, Lộ San cười hí hí nói:

- Tiểu Lộ! Hãy cảm ơn ba đi.

- Nhị Lộ! Hãy cảm ơn má đi.

- Cốc Minh, anh nhìn xem chúng nó giống ai?

- Nhứt định nó đẹp giống em.

- Nó giống anh mới phải chứ!

- Tại sao vậy?

- Bởi vì má nó không tốt.

- Lộ San! Ngoài vấn đề yêu em, anh còn cảm kích sự đối xử tốt của em nữa, anh thăm nghĩ, em không có một khuyết điểm nào cả.

Lộ San đứng dậy, bước chầm chậm đến giường nằm xuống, mắt nhìn lên trần nhà. Bởi mỗi lần Cốc Minh tỏ nỗi lòng yêu mến chân thành, nàng rất xúc động như khó nói ra những bí ẩn không mấy đẹp trong lòng.

Chỉ vì lúc Cốc Minh không có tại nhà, nàng lại nhớ đến hình bóng của Tạ Cách Luân. Khi nàng nghĩ đến Tạ Cách Luân thì nàng cũng không dám nhìn hai đứa con đang nằm trong nôi. Nàng cũng tự xét, Từ nay trăm ngàn lần cũng không nên nghĩ đến hình bóng Tạ Cách Luân, nhưng ấn tượng đó như đã châm gốc châm rễ trong tim óc nàng.

Càng lâu nàng càng không thể xua đuổi hình bóng đó, có lúc Cốc Minh đi học, nàng ngồi mà tự khóc một mình. Đã là má hai đứa con không đủ để nhắm một đường thẳng mà đi sao? Lại còn suy nghĩ đến mối tình vợ vắn đó.

- Lộ San! Em làm sao vậy?

- Không... không sao cả, anh quên rằng, mỗi khi em quá xúc động một điều gì thì nói chằng ra lời.

Lời nói ấy nó đã che dấu những tâm sự của nàng.

Dẫu có nghi ngờ, Cốc Minh cũng phải tin. Chàng khuyên nàng:

- Lộ San! Em đừng quá xúc động, nên nghỉ ngơi nhiều tốt hơn.

- Không, anh hãy nói chuyện với em, để em quên chứ.

- Em nhớ những gì?

Tự nhiên nhớ đến hình bóng Tạ Cách Luân. Nhưng nàng làm sao nói rõ điều ấy ra được. Nàng cười cười đáp:

- Để quên những gì xúc động.

Lời nói dối rất có hiệu quả, khiến cho Cốc Minh vui vẻ trả lời:

- Được rồi, anh sẽ nói chuyện với em luôn. Bây giờ chúng ta nói chuyện gì đây?

Nói chuyện gì lại không được. Một người chồng ngồi trước mặt vợ lại không biết nói chuyện gì. Thật không phải là cao thủ. Nhưng không thể trách chàng, lắm khi trước mặt Lộ San chàng không biết nói những gì cho thích hợp, quá yêu nên ý tưởng chàng bị lệ thuộc vào nàng.

- Cốc Minh, bỗng nhiên em muốn uống rượu.

Chàng sững sờ, tưởng là tai mình nghe lầm. Vì từ ngày nàng kết hôn với chàng chưa bao giờ biết uống rượu.

- Lộ San, có phải em nói muốn uống một ly rượu?

- Anh rót đem đây, em sẽ uống cạn cho anh xem.

- Em hãy nghe anh hỏi, tại sao bỗng nhiên lại đòi uống rượu.

- Tại vui thích. Cốc Minh! Anh á không biết hiện giờ em đang vui thích sao?

- Anh biết.

- Em muốn anh đi rót rượu giúp em, mau đi!

Dầu có chiếc gậy phép cũng khó mà dò được trong đầu óc nàng đang nghĩ gì. Chàng chỉ hồ nghi, nhưng cũng đi thẳng đến phòng khách để rót rượu của ba chàng, nhìn tới lui các thứ rượu, chàng bèn lấy ly rót cho nàng một ly đem lên phòng cho nàng:

- Lộ San, hãy dậy đi, rượu đây nè.

- Sao anh rót có nửa ly vậy?

- Sợ em uống nhiều, sẽ...

- Không say đâu, tại em muốn uống một ly. Cốc Minh, anh đã nói yêu em, tại sao một ly rượu anh cũng không cho em uống.

- Không phải hà tiện với em, nhưng nửa ly cũng đủ rồi.

- Em muốn anh cùng uống một ly với em.

- Được, anh sẽ đi rót đây.

Chàng đi rồi, trên nét mặt nàng hiện lên nụ cười đắc thắng. Nàng thầm nghĩ: Phải chi lúc này có chuyện vui để xua đuổi hình ảnh của Tạ Cách Luân, cũng bởi hình ảnh ma quái đó nói gậy cho tâm tình nàng mê loạn, muốn uống rượu cho thật say, để đàn áp cái hình bóng Tạ Cách Luân không còn đứng vững trong đầu óc nàng nữa. Hiện giờ nàng đối với Tạ Cách Luân yêu và giận lẫn lộn đang làm đảo lộn trái tim non trẻ của nàng.

Nàng tiếp lấy ly rượu của chàng, đưa lên trước mặt chàng vừa cười vừa nói:

- Cốc Minh, hãy lại đây, vì tình yêu trong tương lai của chúng ta, anh hãy cạn ly cùng em.

- Tùy ý em!

- Tùy ý? Có lẽ anh đối với tình yêu trong tương lai của chúng ta, không mấy nhiệt tình?

- Anh chỉ sợ uống không hết.

- Dù có chết cũng phải uống cạn ly này, một ly mà có bao nhiêu.

- Lộ San!

- Anh không cạn chén cũng được, em đã uống gần cạn rồi.

- Được anh sẽ uống cạn, vì em mà anh uống cạn ly này.

- Đừng nói gì nữa, hãy lại đây, cạn ly.

Cạn ly xong, hai người cùng đi một hơi can ráo. Lộ San lật ngược ly lại nói:

- A! Thật thích thú, anh hãy xem, không còn một giọt.

Uống cạn một ly không phải là một chuyện dễ, Cốc Minh nhú mày lại, sau đó tiếp ly trong tay Lộ San nhìn nàng đang cười khanh khách rồi nằm dài xuống giường. Cốc Minh để chiếc ly lên bàn. Có lẽ không quen uống rượu, nên chàng xây xẩm để chiếc ly không trúng bàn; một tiếng "rõn" chiếc ly rơi xuống bàn bẻ tan từng mảnh vụn. Chàng liếc nhìn chiếc ly chớ không cúi xuống mà lượm những mảnh ly bẻ. Bước loạng choạng đến giường nằm xuống gần nàng.

Họ cùng vắn vít nhau và hôn nhau như điên... Lộ San chỉ sợ không thể xua đuổi hình ảnh của Tạ Cách Luân, nhưng đã mồi mệ và say như, nên ngủ thiếp đi. Hai đứa trẻ trong nôi cũng ngủ vùi, trong giấc ngủ vô tư, bình thản...

Không ai hiểu rõ tâm lý của Khổng Vân như thế nào mà chàng không nhận người khác giúp đỡ, người ta chỉ biết chàng đã từ khước sự giúp đỡ của người bạn học tốt!

Hai ngày trước khi hai đứa bé đầy tháng, Cốc Minh có mời chàng đến nhà, nhưng chàng khước từ không đến.

Thật là một quái nhân, tôi muốn gặp quái nhân ấy coi ra sao? Bà Lâm ngồi tại phòng khách tự nói một mình, sau đó bà gọi lớn:

- Bà vú ơi!

- Thưa bà, dạy việc chi?

- Bảo lão Vương sửa soạn xe sẵn sàng để đi công việc với tôi. Gọi vú em bông cặp cháu nội đến để hôn chúng nó rồi sẽ đi.

- Dạ, hai cô bé đang ngủ.

- Thôi để tôi về sẽ hôn nó cũng được.

Hai mươi phút sau, lão Vương đậu xe tại cổng trường gần một báo quán. Bà Lâm xuống xe tự đi tìm Khổng Vân.

Trước khi đi bà không cho Cốc Minh hay, nào phải bà chẳng tin nơi con, nhưng muốn chính mình tìm hiểu lối sinh hoạt của Khổng Vân để xem anh học trò khó này có phải là một thiên tài theo lời Cốc Minh đề cao hay không?

Theo Cốc Minh, Khổng Vân thường đánh giày dưới chân thang lầu dãy chung cư này. Bà thấy chàng trai đang ngồi gần thùng dụng cụ đánh giày mà xem sách.

Bà Lâm muốn gọi chàng đánh giày lại cho bà tiện việc hỏi chuyện, nhưng bà do dự, không lẽ gọi một sinh viên đánh giày cho mình thì cảm thấy khó chịu. Tuy nhiên, tìm không ra cách nào hay hơn, rốt cuộc bà cũng phải ngồi xuống cho chàng đánh.

Có khách, chàng bèn buông quyển sách, lập tức lấy đồ nghề ra bắt đầu công việc. Chàng làm việc rất mau và rành rẽ, bà Lâm xét thấy chàng thuộc vào hạng nhà nghề chớ không phải mới tập sự. Bà nhìn kỹ, chàng là một thanh niên đẹp

tra, có gương mặt thông minh, ngũ quan ngay thẳng, thân hình vừa tầm thước và gọn gàng, tiếc gì không gặp hoàn cảnh thuận lợi. Bà Lâm cảm thấy thương xót, bắt đầu gọi chuyện:

- Cậu đánh mũi giày cho bóng thêm một chút.

- Xin bà đừng lo, đánh xong cam đoan bà sẽ vừa lòng. Từ nay nếu bà thấy vừa lòng, xin bà chiếu cố.

Bà Lâm mỉm cười nói:

- Cậu có phải người chuyên nghiệp đánh giày không?

- Khi đánh xong, nếu bà không vừa lòng tôi sẽ đánh lại.

Bà Lâm không ngờ chàng thanh niên đánh giày lại sử sự đủ đầy lễ độ với khách. Trong gương mặt và lời nói của chàng không một chút nào lộ ra vẻ có khí tiết và hiên ngang. Đó đó, bà hơi hoài nghi lời Cốc Minh đề cao, bà dò dẫm:

- Cậu làm nghề này mỗi ngày kiếm được bao nhiêu tiền?

- Dạ, chỉ kiếm đủ duy trì sự sống thôi.

- Hằng ngày tôi đi qua đây, sao ít khi thấy cậu?

- Dạ, tôi chỉ đánh giày vào buổi chiều thôi.

- Buổi sớm mai cậu làm gì?

Khổng Vân chỉ cười cười mà không trả lời.

- Cậu học anh văn hả?

- Dạ, tùy tiện xem vào lúc rảnh rỗi thôi.

- Có lẽ cậu là một sinh viên.

Khổng Vân nghĩ thầm, cái bà này cũng lạ, mới đánh giày cho bà một lần, bà lại tìm hiểu đủ điều. Chàng ngược mặt lên nhìn bà Lâm. Khi chàng cúi trở xuống làm việc, chàng có ấn tượng tốt về bà Lâm, bà ta là người đàn bà hiền hậu.

- Cậu đánh thùng thỉnh cũng được mà.

Đánh chậm chậm thì một giờ được mấy đôi. Tuy bà Lâm nói thế, nhưng chàng vẫn đánh rất mau, khi xong, chàng bèn đem đôi giày mà để trước chân bà. Bà Lâm mở xách tay lấy tấm giấy mười đồng trao cho chàng.

- Cậu nhận chút ít này chi dụng, khỏi phải tìm mối đánh giày nữa.
- Thưa bà, tôi chỉ nhận tiền công một cặp bạc thôi, không dám nhận của khách nhiều hơn nữa.

Bà Lâm vừa mang giày vào vừa nói:

- Xin lỗi, bởi tôi chưa biết tánh đặc biệt của cậu.

Khổng Vân cười chớ không nói thêm lời nào nữa. Dường như chàng không muốn nói chuyện thêm, nên lấy quyển sách Anh Văn lên xem. Bà Lâm bỗng nhiên nói:

- Sao cậu không đến nhà Cốc Minh chơi?

Như đánh trúng tâm lý của chàng, Khổng Vân hơi kinh ngạc nhìn thẳng vào mặt bà Lâm. Bà hỏi tiếp:

- Cậu có phải là Khổng Vân không?

Khổng Vân hơi nghi hoặc, nhưng cũng phải gật đầu thừa nhận.

- Tôi là má của Cốc Minh đây.
- Cháu xin lỗi đã thất kính với Cốc bá mẫu.
- Cốc Minh thường đề cập đến cháu, nó rất kính nể cháu.
- Dạ, Cốc Minh cũng nó nói lại với cháu, bác rất thương mến cháu.
- Cháu với Cốc Minh là bạn học tốt với nhau, những gì của Cốc Minh cháu xem như của cháu, đừng ngại ngần gì cả.
- Cháu chưa có dịp đến viếng bác, thật cháu cam thất lễ.
- Bác vẫn biết ngày giờ của cháu rất quý, nên bác đến đây.
- Cảm ơn bác.
- Vừa đi học, vừa kiếm tiền, ai săn sóc cho cháu.
- Tự cháu lo liệu lấy.
- Thật đáng thương.
- Thưa bác, cháu rất hài lòng.
- Thật bác có lỗi, bác không dè dặt.

Khổng Vân thấy bà Lâm tỏ vẻ tự hồi, chàng không yên lòng, bởi câu nói quá tự thị của mình, chàng bèn lễ độ:

- Xin mời bác ngồi đỡ đây với cháu.

- Bác không muốn kéo dài chuyện thêm, làm phí công việc làm ăn của cháu, theo ý bác, thấy cháu mỗi buổi chiều vừa đi kiếm tiền vừa khổ công học tập thật rất có chí.

Chàng muốn trả lời cho bà Lâm, nhưng một người khách đến ghé đưa giày cho chàng đánh, bà Lâm thấy thế nói tiếp:

- Bác đi nghe cháu, bác rất mong cháu thường gặp Cốc Minh để anh em vui chơi với nhau.

Xe bà Lâm về đến cửa, Cốc Minh ra mở cửa cho xe vào và tiếp rước mẹ, chàng hỏi:

- Hôm nay má đi đâu có một mình vậy má?

- Đâu có đoán chừng má đi đâu?

Một mặt đỡ mẹ xuống đi vào phòng khách, một mặt chàng suy nghĩ, nhưng không hiểu bà đi đâu, chàng lắc đầu:

- Con không thể biết má đi đâu, nhưng xem thần sắc má rất vui vẻ.

- À, má đã tìm gặp bạn học Khổng Vân của con rồi.

- Chắc hẳn không biết má?

- Má đưa giày cho nó đánh, quả thật tay đánh giày nhà nghề.

- Má có nói chuyện với anh ta không?

- Có, cậu ấy quả là một chàng trai có khí phách, thà đi đánh giày kiếm tiền ăn học chứ không nhận của ai, tương lai cậu ấy xứng đáng là một đại học sinh.

- Anh ta có nhắc đến con không?

- Có, khi biết má là má của con, cậu ấy rất lễ độ.

- Có thể mời ảnh một lần nữa ảnh sẽ đến nhà mình.

- Cốc Minh, sợ cậu ấy không đến đâu, má xem ý cậu ta không muốn nhờ vả vào ai cả, má chỉ mong con thật tình đối xử đẹp với cậu ấy.

- Má có lòng tốt, con sẽ cố gắng gần gũi để khuyên nhủ anh ta từ từ tiếp nhận sự giúp đỡ của má.

- Ồ, chỉ mong cậu ấy đồng ý thôi. Cốc Minh, Đại Lộ, Tiểu Lộ và Nhị Lộ đâu?

- Tụi nó đã ngủ rồi. Má à, con muốn nhờ anh Không Vân giúp cho một việc.

- Con đi rót cho má một ly trà, má khô cổ quá rồi.

Sau khi chàng rót ly trà xong, ngồi xuống cạnh mẹ đôi tay vò xát nhau không ngớt, bà Lâm thấy thế bàn hỏi:

- Má trông vẻ mặt con như không yên vậy?

- Má à, Lộ San bỗng nhiên đối với con rất cộc cằn lợt lạt, con không hiểu do đâu mà ra?

- Chắc con có điều gì làm cho nó không vừa ý, đâu con tự kiểm thảo lời nói và việc làm của mình lại coi.

- Con đã xét kỹ, không điều nào mà con không chiều theo ý vợ con.

- Nhưng có một vấn đề, chắc con chưa nghĩ đến.

- Do đó, con nhờ má chỉ bảo.

- Cốc Minh, tuổi Lộ San còn quá trẻ, bỗng nhiên lại sanh một lần hai đứa con, lòng dạ sao tránh khỏi đôi chút thay đổi, lắm khi nó phát cáu với con, nó cũng không hiểu được mình nữa.

- Con lắm lần khẩn khiết hỏi vợ con, thì nó nói không biết tại sao, mười lần như mười nó đều úp mặt vào lòng con mà khóc.

- Má nói có làm đâu! Bởi thế, trước mặt vợ con phải tập tánh nhịn nhục, lắm khi Lộ San nó phát cáu với con, nó cũng không thể chứng minh rằng nó chán ghét con điều gì.

- Con cũng thấy vợ con nó chân thành yêu con.

- Cốc Minh, má cử lệ một bằng chứng xác thực, má đây lắm khi cũng phát cáu với ba con. Nhưng ba con tập tánh nhịn nhục, do đó, sau một lần má cự nự với ba con, là một lần má yêu ba con hơn.

- Con xin vâng theo lời má dạy. Má hãy đi nghỉ đi.

- Ba con đi đâu vắng?

- Con quên nói cho má hay, ba con đã đi đánh bài rồi.
- Ai mời ba con vậy?
- Dạ, kỹ sư Thạch.

Bà Lâm nghe chồng đi đánh bài tại nhà kỹ sư Thạch. Bà không một chút hờn giận ông, vì bà rất mến kỹ sư Thạch. Ông ấy ngoài việc đánh bài cầu vui, không hề ham một việc gì khác nữa vợ ông ấy cũng đang hoang.

Do đó, bà chẳng những không trách chồng mà còn khuyến khích thêm nữa, là khác. Xét ra bà rất khôn ngoan, thà để cho chồng chơi với người tốt, hơn là chơi với người xấu sẽ hư thân, bà nhìn nhận kỹ sư Thạch là điển hình cho hạnh người tốt. Bà rất chống ông làm bạn với phụ nữ, cũng như uống rượu. Bà bèn gọi bà vú ra cùng bàn chuyện vợ chồng Cốc Minh và chuyện bí mật riêng của Cốc Minh.